

Veres János

## Himnusz

Ó lányok, lányok, nagylányok,  
tövis közt nyíló virágok,  
a blúzt s a ruhaszövetet  
majdnem kiböki mellettek,  
de így szép a lét, ez a jó,  
véremnek éppen ez való —  
fekete harisnyakötőt  
és műszempillát viselők,  
presszóasztalnál tréccselők,  
erkélyen meztelenkedők,  
ó lányok, lányok, nagylányok,  
váltátok meg a világot,  
parjpatok a kerékpár,  
hajatok könnyű szélben száll,  
baljósan szürke hajnalok  
ne fogjanak ki rajtatok —  
Mozi előtt várakozók,  
erdőszélen sátorozók,  
biológiát magolók,  
piros autókról álmodók,  
szatyorral vonathoz futók,  
Mikszáth regényét lapozók,  
feszes nadrágban feszítők,  
hivatallépcsőn lihegők,  
fatányért, iccét, nyüstötlőt  
csak múzeumból ismerők,  
beat-zenét buzgón hallgatók,  
térdetekkel hivaikodók — —  
ó lányok, lányok, nagylányok,  
megszédít ringó járástok;  
ál-aszkéták s hoppmesterek  
szemétől ne reszkessetek,  
ne egye köd a vágyatokat,  
mint óriás a bárányokat — —  
Arasznyi-szoknyás jötevők,  
bokorban hanyatt-heverők,  
tömegben hozzám-tapadók,  
strandhomokban fagyvaltozók,  
gép mellett gyöngyöt izzadók,  
kapanyelet cirógatók,  
vasárnap kiöltözködők,  
sztárfotókban gyönyörködők,  
obsitost hőssé hevítők,  
látköröm benépesítők,  
akárhogyan is: éljete!  
s hadd éljek én is: köztetek!  
ha kell, a világ peremén,  
ha kell, tengerek fenekén — —  
Gyümölcsbe mohón harapók,  
ingnyakon rúzsoltot hagyók,  
sarat arannyá nevetők,  
okos szemmel kötekedők!

Lakodalmatok ünnepén  
szálljon belétek égi fény,  
tündérré fésülködjete,  
tüzesen tündököljete,  
s őrizzete új Veszta-lángot,  
mint tűzhelyét a nagyanyátok

Magányom Muhi-pusztáján  
legyete ékes szivárvány.

## Jácintot viszel

Elmégy hát te is, cimborám,  
haugod az alkony elragadja,  
illettünk egymáshoz, akár  
a törött korsó két darabja.  
Mily tömegvonzás titkai  
rendelte mellém? milyen árnyak?  
öröm volt lépted hallani,  
szívedtől nyerni olajját.  
Szerencsénk nem volt, csak borunk  
— ha tellett rá —, s egy lány  
szavára

aranyba vont a homlokunk  
a képzelet vad boszorkánya.  
Sasokkal egyálmuk vagyunk,  
s görcsben pihentünk, mint a bénák.  
hű csőszként őrizte agyunk  
a legjobb ősök hagyatékát.  
Országunk volt a zsenge rét,  
az est kitárta pipacsfátylát,  
köszöntek sudár jegenyék,  
lila felhőkre kúszó fáklyák.  
Nem néztük zöldnek, ami kék,  
vérünk morzsáért nem esengett,  
a róza tömött, szép fejét  
kértük s tág, parttalan szerelmet.  
Billegtek ezüst levelek,  
szellő tolult a rétre hűsen,  
a vízen fény-híd remegett,  
s mögöttünk Villon járt a fűben.  
Éjféltkor régi rémmesék  
vijjogták be a hamvas csendet,  
üregek nyíltak szerteszét,  
mész-színű gőzük ránk-sistergett.  
S mint forróövi vadvirág,  
mit pokolszívű sugár éget,  
úgy nőttek bennünk új csirák,  
újnál is újabb tünemények.  
Most útrakelsz, hív kékes éj,  
jácintot viszel kék szemedben,  
kívánom: biztos célhoz érj,  
sebek rózsája ne keressen.  
Sarat ritkít a lópata,  
fekete varjú száll fölöttem,  
utánad nézek, mint a fa,  
mely megreszket a fehér ködben.

Petróczi Éva

## Rozmaring

Nekem nem a pálma,  
a halk-szelíd,  
de az illatos-szűrős  
rozsmaring

a húsvéti feltámadás virága.

Hogy el ne hagyjon  
a megharcolt kegyelem,  
rozsmaring,  
cserépnny kertem

Életfája, maradj velem.

Zonda Tamás

## Kirándulás

### háborús helyekre

(Káprások)

Dombok, varjak beszélhettek  
ez már a béke,  
fűszálakba hajolva hallgathatom  
most elvert idejű fényképek  
sárga meséit.  
Ez már a nap melege  
nem a torkolattüzeké  
a futóárkok  
vonása is csak gondolat  
zubbonyokat viasz koponyákat  
is hiába keres  
a hajnal hűs zúzmarával.  
De emlékszem gyermekkoromra  
itt még megbotlottunk a kiálló  
kezekben, csorba fegyverekben  
és az árkok torca skalpokkal  
aknákkal terhesen leselkedett  
felhőtlen lépteinkre.  
De a pattanó idő  
szallaga nem múlik homlokomról:  
azok a kezek még kinyúlnak,  
divatos cipőm után néznek  
elhiszik fanyar csalánba  
temetkező arcomat  
a varjak szememet kívánják  
s kedvemet bodza-virágok  
pergetik kormos nedveikben...  
Ezen a sustorgó szitáló  
mézünnepevény mondom:  
legyen rendezett a dolgunk  
de nem szerkesztett, kimért,  
a boldogság feszes, nyugtalan  
ahogy a Káprások nyugalma is  
a béke és a pusztulás összege.